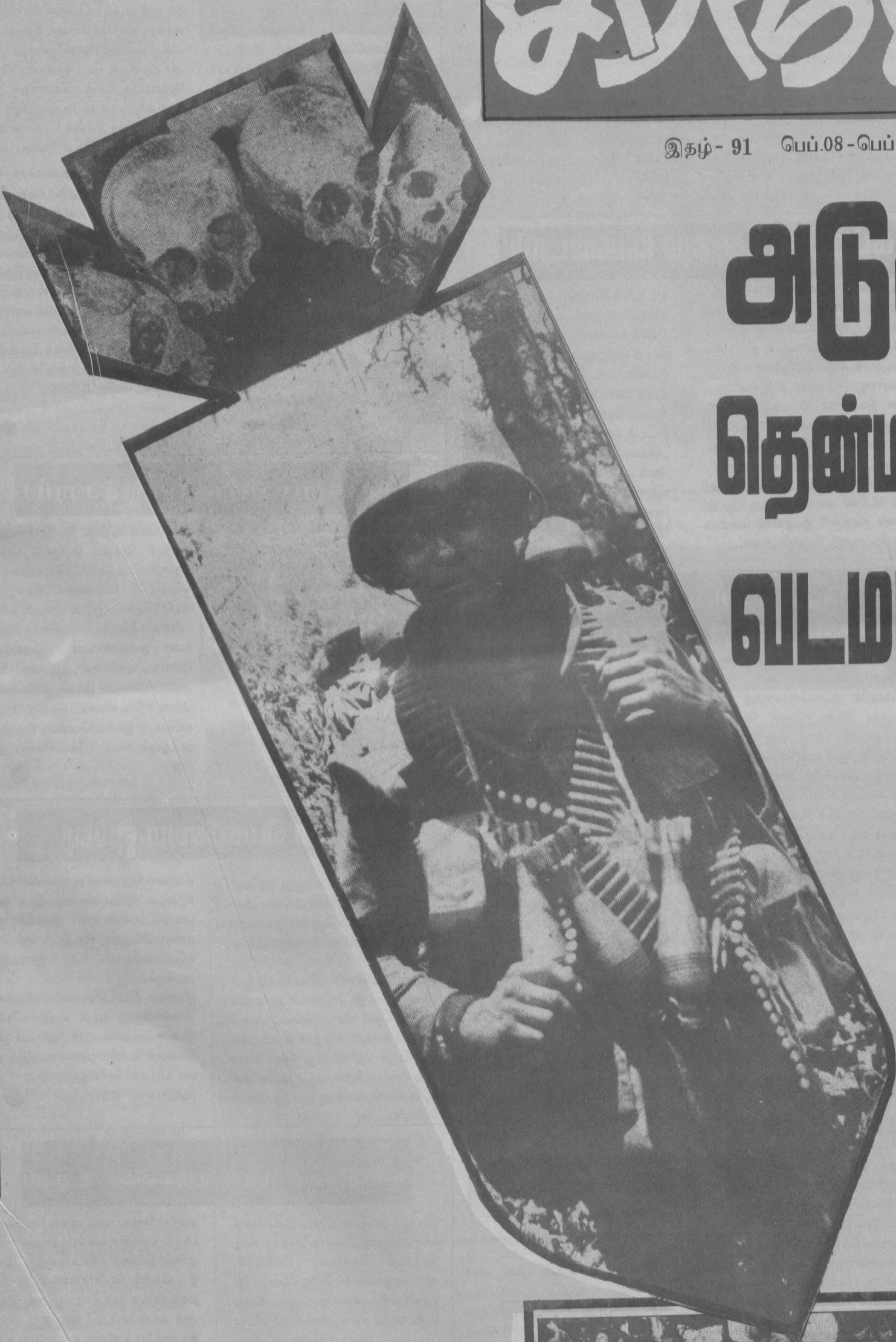

சுருகர்

இதழ் - 91 பெப்.08 - பெப்.21, 1996 விலை - 7.00

அடுத்தது தென்மராட்சி? வடமராட்சி?

“ஏ” ப்பிரல் புது வருடத்திற்கு முன்பதாக புலிகளை அடக்கிவிடுவோம்” என்று அறிவித்துள்ளார் பாதுகாப்பு பிரதி அமைச்சர் அனுருத்த ரத்தவத்த அவர்கள். வடக்கே வலிகாமம் பகுதியிலிருந்து புலிகளை முற்றாக விரட்டியதில் வெற்றிபெற்ற அமைச்சர் அவர்கள், அடுத்ததாக வடமராட்சி, தென்மராட்சி மற்றும் வன்னிப்பகுதிகளை நோக்கி தனது நட

ஆனால், இவையெல்லாம் இராணுவ விவகாரம் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்கள். இவற்றிற்கும், இந்த நாட்டின் இனப்பிரச்சினை கருமமாகத் தீர்க்கப்படுவதற்கும் இடையில் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது? புலிகளை அடக்குவது அல்லது முற்றாக ஒழிப்பது என்பதில் வெற்றிபெற்று விட்டால், இனப்பிரச்சினை தீர்ந்து விடுமா? புலிகளை அழிப்பதற்காக நடந்த நடவடிக்கைகளால்,

கிழக்கிற்கு வெளியே புலிகள் என்ற சந்தேகத்தின் பேரில் நடைபெறும் விசாரணைகள், கைதுகள், சுற்றிவளைப்பு நடவடிக்கைகள் என்பன மேலும் மேலும் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தவிர்க்கமுடியாத படி எரிச்சல் உணர்வையும், அதிருப்தியையும், ஏற்படுத்தி வருகின்றன. அரசாங்கம் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் அல்ல இவை என்று சொல்லிக் கொண்ட

வெட்டி குமாரசுரத்தில் நடத்திய தாக்குதல்கள் இந்த நிலைமையினை தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. ஏற்கெனவே ஆண்களே இல்லாத,

பொறுத்தவரை மத, இன வேறுபாடு கிடையாது. சந்தேகம் இருந்தால் எல்லோரையும் சோதனையிடுவோம்; விசாரிப்போம்” என்பன போன்ற பொலிசாரின் அறிவிப்புகள், காரணங்கள் இல்லாமலேயே வெறும் சந்தேகத்தின் பேரில் மாதக்கணக்காகத் தடுப்புக்காவலில் தமிழ் இளைஞர்களைப் போட்டு வைத்திருத்தல், ஒரு தமிழர் பிடிபட்டு விட்டால் - அதுவும் சந்தேகத்தின் பேரில் - அவரது வயதைச் சேர்ந்த அனைவருமே புலிகளாகக் கப்படுவது, நம்பமுடியாத இடங்களில் எல்லாம் ஆயுதம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாக (உதாரணம்: பிளாஸ்டிக் பொம்மைக்குள் ரொக்கெட் லோஞ்சர், கிரனைட் குண்டுகள் இருப்பது) அறிவிப்பது என்பதெல்லாம் கொழும்பிலும் அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும் தமிழ் மக்கள் வாழ்வது பாதுகாப்பற்றது என்ற ஒரு அபிப்பிராயத்தையே பிற இனத்தவர் மத்தியில் பரப்பி வருகிறது. (இப்போதே வாடகைக்கு தங்கியிருக்கும் பல தமிழ் குடும்பங்களை வீடுகளை காலிசெய்யுமாறு வீட்டுச் சொந்தக்காரர்கள் கேட்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்) சந்தேகத்தின் பேரில் நடாத்தப்படும் தேடல்கள், விசாரணைகள் பற்றிய பொறுப்பற்ற அறிக்கைகள் இதனை மேலும் மோசமான நிலைக்குத் தள்ளி விடுகிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், யுத்தம் கொழும்புக்கு நகர்ந்துவிட்டது; அது இங்குள்ள தமிழர்களுக்கு பாதுகாப்பற்ற நிலைமையை உருவாக்கி விட்டுள்ளது. வடக்குக் கிழக்கில் ஷெல் அடி, குண்டு வீச்சுக்குப் பயந்து அமைதியான வாழ்க்கையை விரும்பி இங்கு வந்த பலருக்கு இங்கும் யுத்த சூழல் உருவாகியுள்ளமை அவர்களது வாழ்வில் நிச்சயமின்மையை உருவாக்கியுள்ளது. பாடசாலை மூடப்படுவது, வீதிகள் மூடப்படுவது, வீதிகள் தோறும் சோதனைகளுக்கு உள்ளாக்கப்படுவது என்பன யுத்தத்தின் ஆரம்பகால அறிகுறிகளின் தீவிரமான வளர்ச்சியை காட்டுகின்றன.

யுத்த முனைப்புகளும் சமாதானத் தீர்வுமும்!

வடக்கைகளை விஸ்தரிக்கும் 'இரகசியத் திட்டத்தை' நடைமுறைப்படுத்த தயாராகி விட்டார் என்பதையே இந்தச் சூளுரை காட்டுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி, அங்கே சிங்கக்கொடியை நாட்டிவிட்டதை அடுத்து ஏற்பட்ட வெறும் புகழ் அலைக்குள் அமிழ்ந்திப் போய்விட்ட அரசாங்கமும், அமைச்சரும் யுத்தமூலம் இலகுவாகவே பிரச்சினையை தீர்த்து விட்ட முடியும் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்கள் என்பதை ரிவிரெச நடவடிக்கைகளை அடுத்து கிழக்கில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'ரிவிரெச' நடவடிக்கை எடுத்துக்காட்டியது. ஆனால், எதிர்பார்க்கப்பட்டது போல அது அவ்வளவு வெற்றியளித்ததாக தெரியவில்லை. கிழக்கில் புலிகளை அடக்குவதற்கான நடவடிக்கைகள் வெற்றி பெறுவதற்கு இன்றுள்ள படைப்பற்றாக்குறை ஒரு பிரதான காரணமாக இருப்பதால் அமைச்சரின் கவனம் மீண்டும் வடக்கு நோக்கி திரும்பியுள்ளது.

இன்னும் நடக்கவுள்ள நடவடிக்கைகளால் உருவாகவுள்ள புதிய சிக்கலை தீர்த்துக்கொள்வது எப்படி? எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்க அவர்கள் சொல்வது போல பெருகி வரும் அகதிகள் பிரச்சினைக்கான தீர்வு என்ன? இவையெல்லாம் இனப்பிரச்சினை தீர்வில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தப் போவதில்லையா? - போன்ற கேள்விகள் இப்போது பெரிதாக எழுந்து விட்டுள்ளன.

யுத்தத்தின் மூலமாக அமைதியை ஏற்படுத்திவிட்டலாம் என்ற அபிப்பிராயம் வலுவாக ஏற்பட்டது, புலிகளுடனான பேச்சுவார்த்தை உடைந்த பிற்பாடு என்று எடுத்துக் கொள்வோமானால், அதன் பின்னரான கடந்த 10 மாதங்களாக நடந்து கொண்டிருக்கும் யுத்தம் இனங்களுக்கிடையே ஐக்கியத்திற்கோ அல்லது சமாதானத்திற்கோ சாதகமாக ஏதாவது விடயங்களை சாதித்திருக்கிறதா? பேச்சுவார்த்தை முறிவடைந்த பின்னரான அரசாங்கத்தின் சகல நடவ

கணவனை இழந்த பெண்களை குடும்பத்தலைவர்களாகக் கொண்ட குடும்பங்களை அதிகமாகக் கொண்ட அந்தக் கிராமம் மீண்டும் ஒரு முறை தாக்கப்பட்டுள்ளது. கொல்லப்பட்ட இராணுவத்தினர் யாரென்றோ, இனப்பிரச்சினையின் கோரம் என்ன வென்றோ தெரியாத பச்சிளம் சிறார்கள் கூட இந்த வெறிக்கு பலியாகியுள்ளனர். இவையெல்லாம் வெறும் ஒரு சில தனிப்பட்ட இனவெறிபிடித்த இராணுவத்தினரின் நடவடிக்கைகள் அல்ல. மாறாக இந்த யுத்தம் தொடங்கிய பின் அரசாங்கத்தாலும், அதன் வெண்தாமரை இயக்கத்தினராலும் உண்டி வளர்க்கப்பட்டு வரும் சிங்கள இனவாத ரீதியிலான உணர்வலைகளின் ஒரு வெளிப்பாடாகும். இந்தப் போக்கின் தொடர்ச்சி நாட்டின் இனப்பிரச்சினையை தீர்ப்பதில் அல்ல, அதை இன்னும் ஒரு படி ஆழமாக்கி விடுவதில்தான் கொண்டு போய்விடும் என்பதில் ஐயமில்லை. உதாரணமாக தற்போது கொழும்பிலும் அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும் நடைபெற்று வரும் நடவடிக்கைகள். 'பெளத்த மடாலயங்களைக் கூட சோதனையிடுகிறோம்; பெளத்த குருமாரை விசாரிக்கிறோம் நாம் இந்துக்கோவில்களையும் கிறிஸ்தவ மத வழிபாட்டுத் தலங்களையும் கூட சோதனைக்கு உட்படுத்துவோம். எம்மைப்

டிக்கைகளும் புலிகளை இராணுவ ரீதியிலும் அரசியல் ரீதியிலும் முடமாக்குவதில் குறிவைக்கப்பட்டிருந்தன. இனப்பிரச்சினைக்காக முன் வைக்கப்பட்ட சமாதானத் தீர்வு யோசனைகள், அரசியல் யாப்பு சீர்திருத்தத்தின் ஒரு அங்கமாக குறுக்கப்பட்டுவிட்டன. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சொல்வது போல இவை இரண்டும் இரண்டு வெவ்வேறு முக்கியமான விடயங்கள் என்பதை அரசாங்கம் மறந்து விட்டது போலத் தெரிகிறது. புலிகளைத் தாக்குவது என்ற பெயரில் நடந்த யுத்த நடவடிக்கைகள் இலட்சக்கணக்கில் மக்களை அகதிகள் ஆக்கியுள்ளது; பொருளாதாரத் தடை, பொருட்களை எடுத்துச் செல்வதற்கான கட்டுப்பாடு, பணம் எடுத்துச் செல்வதற்கான உச்ச வரம்பு என்பனவற்றால் மக்களுக்கு அரசாங்கத்தின் மீதிருந்த நம்பிக்கை மேலும் உடைந்துள்ளது. இது தவிர வடக்கு

வடக்கிலே வலிகாமம் பகுதியில் நிலைகொண்டுள்ள படைகள் தென்மராட்சி நோக்கி முன்னேறுவதன் மூலமும், ஆணையிறவிலிருந்து ஒரு படைப்பிரிவு வடக்கு நோக்கி போவதன் மூலமாக தென்மராட்சியை கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர முடியும் என்பதுவும், இதற்கு அத்துணை பெரும்படை தேவையில்லை - இருப்பவற்றுடனேயே சமாளித்து விடலாம் - என்பதும் அமைச்சரின் கணிப்பீடாக இருப்பதாக தெரியவருகிறது. உண்மையில் அமைச்சர் எதிர்பார்ப்பது போலவே, புலிகள் வலிகாமப் பாணியில் இங்கும் பின்வாங்கும் தந்திரோபாயத்தை கடைப்பிடிப்பார்களாக இருந்தால், தென்மராட்சியைக் கைப்பற்றுவதும் வடமராட்சியைக் கைப்பற்றுவதும் சாத்தியமானவைகளே. ஏற்கெனவே புலிகள் தென்மராட்சி வடமராட்சிப் பகுதி மக்களையும் வெளியேற்றமாறு கேட்டுள்ளார்களென்பதால், இப்பகுதி நோக்கிய படையெடுப்புக்கு புலிகள் தரப்பிலிருந்து அவ்வளவு எதிர்ப்பு இருக்கப் போவதில்லை என்று எதிர்பார்ப்பதில் தப்பில்லை. ஒரு கால் வடமராட்சி தென்மராட்சி இரண்டையுமே கைப்பற்றி விட்டால், குடாநாடு பூராகவும் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்துவிடும்; அதன் பிறகு புலிகளைக் கையாள்வது மிகவும் இலகுவானது என்பதே அமைச்சரின் மேற்கண்ட உரையின் பின்னால் உள்ள தர்க்கமாகும். குடாநாட்டை முற்றாக புலிகளிடமிருந்து விடுவித்துவிட்டால், ஏற்கெனவே புலிகள் மீது அதிருப்தியுற்றிருக்கும் மக்களை குடாநாட்டுக்கு திருப்பி அழைப்பது இலகுவானது என்பதும் அரசாங்க தரப்பின் அபிப்பிராயங்களாக உள்ளன.

போதும், இனவாத அடிப்படையிலேயே கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ள ஆயுதப் படையினரின் நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் தமிழ் மக்களை இம்சைப் படுத்துகிற, அவமானப்படுத்துகிற, ஒவ்வொரு கணமும் அச்சத்துடன் திரியவைக்கிற தன்மை கொண்டவையாகவே உள்ளன. ஆக, அரசாங்கத்தின் 'யுத்தம் மூலம் சமாதானம்' என்ற திட்டம் சமாதானத்திற்கான வாய்ப்பினை முற்று முழுதாகவே இல்லாமல் செய்து வருகிறது என்பதுதான் உண்மை. கொழும்பில் மத்திய வங்கி தாக்கப்பட்டபோதும், கொலன்னாவை தாக்கப்பட்டபோதும், அரசாங்கம் தீவிர விழிப்புடன் இருந்திராவிட்டால், தமிழ் மக்கள் அடித்துவிரட்டப்பட்டு விடுவார்கள் என்ற நிலையே நிலவியது. கடந்த வாரம் திருகோணமலையில், ஆயுதப்படையினர் கிளி

இவையெல்லாம், சமாதானத்திற்கான, அமைதிக்கான நிலைமைகள் வளர்ந்து வருவதை காட்டுவதற்கு நம்பினால் அவர்கள் ஒன்றில் வ, லாற்றுக் குருடர்களாக இருக்கவேண்டும். அல்லது பொய்சொல்பவர்களாக இருக்கவேண்டும். இலங்கை அரசாங்கம், புதுவருடத்திற்குள் புலிகளை அடக்குவதை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு, இந்தப் பத்துமாதத்திய சாதனைகளை மீள ஒரு தடவை மதிப்பிடுவது பயன்மிக்கதாக இருக்கும். அரசாங்கம் சமாதானப் பணியில் ஈடுபடுவதாக இன்னமும் நம்பிக்கொண்டு இருக்கும் சமாதான விரும்பிகளும் கூட ஒரு தடவை இதைச் செய்வது நல்லது புலிகள் மீதான வெறுப்புணர்வு, அரசாங்கத்தின் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் நியாயப்படுத்தி விட வல்ல பலமான ஒரு தளமாக அதிகநாள்தான் இருக்கப்போவதில்லை! அரசாங்கம் இப்போது தீர்மானிக்க வேண்டியது இதுதான்: நாட்டை பிளவுபடுத்துவதா?, அல்லது ஐக்கியத்தைப் பேணுவதா? ஆக, இன்றைய போக்குகள் கொண்டுபோய் விடப்போகின்ற இடம் நிச்சயமாக ஐக்கியம் அல்ல, பிளவுதான் என்பதை அரசாங்கம் உடனடியாகப் புரிந்து கொள்வது அவசியம். இதை அரசாங்கத்திடம் 'யார் போய்ச் சொல்லுவார்?'

நிசேஷ்யுட்பாள்:

பெண்களின் அரசியல் பிரவேசத்திற்கு வித்திட்ட

ஆண் உறவு முறைச் செல்வாக்கு

அதிகளவு விதவைகளின் பிரதிநிதித்துவமுள்ள பாராளுமன்றமாக இவங்கைப் பாராளுமன்றம் கின்னஸ் புத்தகத்தில் இடம் பெறும். இவ்வாறு 1994 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 13ம் திகதி வெளியான 'லங்காநீப' எனப்படும் சிங்கள வார இறுதிப் பத்திரிகையில் வெளியான 'கின்னஸ் புத்தகத்திற்கு' எனும் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

இதே கட்டுரையில் "அரசியல் வாதியொருவரின் மனைவிக்கு தான் அரசியல்வாதியாகும் மோகம் ஏற்பட்டு விட்டால் அரசியல் வாதிக் குடவுளே துணை" என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

அக்கட்டுரையாளர் தனது கட்டுரையில் "பெண்கள் தாம் தன்னிச்சையாகவே விரும்பி தமது விதவைத்துவ பயன்படுத்தலுக்கூடாக அரசியலுக்கு வருகின்றனர்; அதற்காக தமது அரசியல்வாதி கணவரை பலியாவதிலும் விருப்பமுடையவர்கள்" என்கின்ற தொனியில் அக்கட்டுரை தொடர்ந்து செல்கிறது. இந்த வக்கிரமான கண்ணோட்டம் ஆணாதிக்க கருத்தியல் கொண்ட கண்ணோட்டமே என்பது ஒருபுற மிருக்க "விதவைத்துவ அரசியல்" தொடர்பாக ஆழமான தேடல், விவாதம் என்பவை அவசியமானவை என்பதும் முக்கியமானது.

இவங்கைப் பெண்களின் பாராளுமன்ற அரசியலில் "விதவைத்துவம்" மற்றும் அரசியற் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த ஆணின் மறைவினால் அனுதாபத்துக்கு ஆளான கிட்டிய உறவு முறையைச் சார்ந்த பெண்களின் "நிலை" என்பவை பாரிய அளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறதென்றால் மிகையல்ல.

1994 நவம்பரில் ஜனாதிபதித் தேர்தல் நடந்து முடிந்திருந்த போது, உலகப் பிரசித்தி பெற்ற யிபிசி செய்திச் சேவையில் வாசிக் கப்பட்ட செய்திக் கட்டுரையில் "Battle of the widows" (விதவைகளின் போராட்டம்) என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

அத்தேர்தலில் போட்டியிட்ட ஆறு பேரில் முக்கிய பிரதான தேசியக் கட்சிகளுக்கிடையிலேயே பலத்த போட்டி நிலவியது. ஐ.தே.க - பொ.ஐ.ஐ.மு ஆகிய அக்கட்சிகள் இரண்டினதும் வேட்பாளர்களாக முறையே ஸ்ரீமா திசா நாயக்க - சந்திரிகா குமாரணதுங்க ஆகிய இருவரும் காணப்பட்டனர். இத்தேர்தலில் இவர்கள் இருவரும் விதவைத்துவ அடையாளப்படுத்தப்பட்டவர்கள் இதனைக் குறிப்பிட்டே யிபிசி சேவை "விதவைகளின் போராட்டம்" எனக் குறிப்பிட்டிருந்தது.

அதில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால் அத்தேர்தலில் அரசியல் பிழைப்புக்காக தேசிய கட்சிகள் தந்திரோபாய ரீதியில் கையாண்ட "விதவைத்துவம்" வென்றதா? அல்லது அன்றைய நடைமுறை அரசியல் வெற்றியடைந்ததா? என்ற கேள்வியே.

ஏனெனில் இத்தேர்தலின் போது படுகொலை செய்யப்பட்டிருந்த காமினி திசாநாயக்கவின் மறைவினால் ஏற்பட்ட அனுதாபத்திற்கு உரியவரான அவரது மனைவி ஸ்ரீமாவை ஐ.தே.க மிகுந்த வற்புறுத்தலின் பேரில் ஜனாதிபதி வேட்பாளராக்கியது சில பத்திரிகைகள், எதிர்க்கட்சிகள் உட்பட பலர் "கணவர் இறந்து போய் பிரேதம் கூட அடக்கம் செய்யப்படாத நிலையில் கணவருக்குப் பதிவாக போட்டியில் இறங்க நீர்மானித்த வேறெந்த பெண் உளர்?" என கேள்வி எழுப்பியிருந்தார்கள். இதே வேளை சந்திரிகாவின் "விதவைத்துவ அனுதாபம்" காலம் கடந்திருந்தது என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. ஆனால் "விதவைத்துவம்" மட்டும் ஆட்சியதிகாரம் செலுத்தக்கூடிய

தகுதியாக இருக்க முடியாது என்பதை ஜனாதிபதித் தேர்தல் உணர்த்தியது. இவ் உணர்தல் கடந்த கால வரலாற்றில் விதவைத்துவ பயன்பாட்டு அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட கணிசமான தாக்கமாக கருத இடமுண்டு.

இவங்கை அரசியலில் விதவைத்துவத்தின் செல்வாக்கை இக் கட்டுரையில் உள்ள அட்டவணை தெளிவாக உணர்த்தும்.

கடந்த கால ஆண் உறவு முறைச் செல்வாக்கு

இவங்கை அரசியலில் சர்வஜன

இவங்கை பாராளுமன்ற அரசியலில் பெண்கள் - 20

வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டதிலிருந்து (பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டதிலிருந்து) இன்றைய 17வது பாராளுமன்ற காலம் வரை 40 பெண்கள் பாராளுமன்றத்திற்குப் பிரவேசித்திருக்கின்றனர். இவர்களில் 29 பேர் அதாவது 75%த்தினர் ஆணைச் சார்ந்தே கணவனின் மரணத்தினால் அவருக்குப் பதிவாகலோ அல்லது குடும்ப (அல்லது பரம்பரை)ச் செல்வாக்கினாலோ பாராளுமன்ற அரசியலுக்குப் பிரவேசித்திருக்கின்றனர்.

ஆண் உறவு முறைச் செல்வா

அரசியல்வாதியொருவரின் மனைவிக்கு தான் அரசியல்வாதியாகும் மோகம் ஏற்பட்டுவிட்டால் அரசியல்வாதிக்கு கடவுளே துணை!

க்கினால் பிரவேசித்த 30 பேரில் 21 பேர் கணவரின் செல்வாக்கினாலும் (பெரும்பாலும் விதவைத்துவ அனுதாபத்தினாலும்), 6 பேர் தகப்பனின் செல்வாக்கினாலும், 3 பேர் சகோதரரின் செல்வாக்கினாலும் பாராளுமன்ற அரசியலுக்கு வந்தனர். (சந்திரிகா குமாரணதுங்கவின்

செல்வாக்கினாலேயே நடந்தது 1931 இல் திருஜோன் ஹென்றி மீதெனிய அதிகாரம் என்ற அரசாங்கசபை உறுப்பினர் மரணத்தைத் தொடர்ந்தே அவரது மகள் எட்லின் மொலமுரே இடைத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு தெரிவு செய்யப்பட்டார். இடதுசாரிப் பெண்களின் அர

த்தியிருக்கவில்லை. (புளொரன்ஸ் சேனநாயக்க, குசம் சிறி குணவர்தன, டொரின் விக்ரம நாயக்க, விவியன் குணவர்தன, மோ மாவிக்ரமநாயக்க போன்றவர்கள்) இன்னும் சொல்லப்போனால் தங்க எது கணவர் உயிருடன் இருக்கும் போதே அரசியலுக்கு இவர்கள் நுழைந்தார்கள்.

தேர்ந்தெடுத்தல் வேண்டும்" (ராவய-27-11-94)

இதனைச் சொன்னவர் நாட்டில் பெண்கள் உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்கான பொறுப்பிலிருந்த முக்கிய பொறுப்பு வாய்ந்தவரின் அறிக்கை என்பதனால் மிகவும் கவனிக்கத்தக்க

வெண்பார் அரசியலில் ஆண் உறவு முறைச் செல்வாக்கு

ஆண் உறவு முறைச் செல்வாக்கு பாராளுமன்ற பெண்பிரதிநிதிகளில் வகித்த பங்கு

Table with 6 columns: Year, Candidate Name, Party/Group, Election Result, Party Name, and Party Code. It lists 40 women who entered parliament between 1931 and 1994.

*: சந்திரிகா குமாரணதுங்கவின் பாராளுமன்ற அரசியல் பிரவேசத்திற்கு அவரது தகப்பனார் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்க, தாய் சிறீமா பண்டாரநாயக்க, சகோதரன் அனூர பண்டாரநாயக்க, கணவன் விஜயகுமாரணதுங்க ஆகியவர்களில் வரவு செல்வாக்கு அதிகளவு பயன்பட்டது என்பது சர்ச்சைக்குரியது.

பாராளுமன்ற அரசியல் பிரவேசத்திற்கு தகப்பனார் எஸ். டபிள்யூ. ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க, தாய் சிறீமா, சகோதரன் அனூர, கணவன் விஜய குமாரணதுங்க ஆகியவர்களில் எவரது செல்வாக்கு அதிகளவு பயன்பட்டது என்பது விவாதத்திற்குரியது. பாராளுமன்றத்துக்கான முதல் பிரவேசமே ஆண் உறவு முறைச்

சியற் பிரவேசத்திற்கு ஆண் உறவு முறைச் செல்வாக்கு ஒரு ஊக்கியாக இருந்தபோதும் அது மட்டுமே காரணமாக இருக்கவில்லை என்பதை சென்ற இதழில் கண்டோம். குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால் இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்கு கூடாக பாராளுமன்றத்துக்கு பிரவேசித்த பெண்கள் எவருமே 'விதவைத்துவத்தை' பயன்பு

ஆண் உறவு முறை செல்வாக்கை பெண்கள் பயன்படுத்தினார்கள் என்று வாதிடுவோரும் உண்டு. ஆனால் ஆண் உறவு முறைச் செல்வாக்கு பெரும்பாலும் பெண்கள் மீது தினிக் கப்பட்ட ஆதாரங்களையே அதிகம் காண முடிகிறது. இந்தத் திணிப்பை பெண்களின் இயல்பான இசைவாக்கத் தன்மைக்கூடாக பிரவேசித்து

வெற்றி காண்பது தேசியக் கட்சிகளின் பொதுவான இயல்பாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. பாராளுமன்ற அரசியலுக்கு இவ்வாறு பிரவேசித்த பெண்கள் பலர் நாளைடவில் தேசிய அரசியல் நீரோட்டத்தில் கலந்து கொண்டு இதே முதலாளித்துவ ஒடுக்குமுறை யந்திரத்தை பாதுகாத்து வருவதை நடைமுறையில் காண முடிகிறது. இன்று இடதுசாரி இயக்கங்களைச் சாராத பெண்களே அல்லது பெண்ணியம் பெண்கள் நலம் என்பவற்றில் அதிகம் அக்கறை குறைந்த பெண்களே பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கின்ற நிலையில் அது இன்னும் சாத்தியமாகிறது. எனவே பெண்கள் பெண்களின் நிலையை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் கூட இந்த அரசியல் அமைப்பு முறைகளுக்குள் இல்லை. இதற்கொரு சிறந்த உதாரணமாக கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போது (காமினியின் மறைவுக்குமுன்) முன்னாள் மகளிர் விவகார அமைச்சர் திருமதி ரேணுகா ஹேரத்தின் உரையை குறிப்பிடுவது பொருந்தும். "இந்த நாட்டில் வீட்டில் கூட பிரதானமானவர் ஆண்தான் வீட்டுக்குடியிருப்பாளர் பட்டியலிலும் கூட ஆண்தான் முதலில் குறிக்கின்றோம். எனவே நாம் நமது நாட்டின் தலைவராக ஆனொருவரையே

தமிழ் சினிமா:

ஏ.எச்.எம்.நவராஜ்
பேராசனார் பல்லைக்கழகம்

கனவில் காட்டும் சொர்க்கம்

கொண்ட, நாடகப்பாணித் தோற்றமுள்ள சமூகக் கதைகள் காலம். (Melo Dramatic Story Period)

திகம்பர சாமியார் (1950), சம்சாரம் (1951) டாக்டர் சிவா (1975) என்று ஏறத்தாழ 1,100 படங்கள் இந்த காலத்தில் தயாரிக்கப்பட்டன. இவை கலையாக அல்லாமல், மிகைப் படுத்தப்பட்ட உணர்வுகளைக் கொண்டவையாக அமைந்திருந்தன.

3. 1976-1985

இந்தக் காலகட்டத்திற்கு பெயர் யதார்த்தமான மரபு மீறிய கதைகள் காலம். (Partly Realistic, Antisentimental Stories Period) ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள், மூடுபனி, அக்ரகாரத்தில் கழுகை, மெட்டி, கண்சிவந்தால் மண் சிவக்கும், மீண்டும் ஒரு காதல் கதை, பூட்டா பூட்டுக்கள், தண்ணீர் தண்ணீர், சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள், பசி, அழியாத கோவங்கள், உதிரிப்பூக்கள், மூன்றாம் பிறை முதலான கலைத்துவப்படங்கள் உருவான போதிலும், சர்வதேச அளவில் பேசக்கூடிய சாதனைகள் மிக்க குறைவே! இக்கால கட்டத்திலும் வெறும் சூத்திரப்பாங்கான, கலைத்துவமற்ற திரைப்படங்கள் மூலம் தமிழ்ச் சினிமா ரசிகன் மிக்க கீழ்த்தரமான ரசனை உணர்வுகளைக் கொண்டவனாகவே மாற்றப்பட்டிருந்தான். இதற்கு சிறந்த தகராறு எடுத்துக்காட்டாக 'கணையாழி' இதழில் (78, பெப்.01) 'ஞாறி' எழுதிய குறிப்பொன்றைக் காட்டலாம்.

"1978 சென்னையில் நடந்த திரைப்பட விழாவில் வெளிநாட்டுப்படங்களைத்திரையிட்ட ஆறு தியேட்டர்களில் 'ஸ்கர்ட்' கிழிப்பு காட்சிகளைக் காணாது ஏமாந்த ரசிகர்கள் இருக்கைகளை கிழித்தனர்."

இதேநேரத்தில் பங்களூரில் உள்ள 'ஹெக் கோடு' என்ற கிராமத்தில் கலைப்படங்கள் (பைசிக்கின் தீவ், வெல்ட் ஸ்ரோபரிஸ், ரவு மோன், பதேர்பாஞ்சாவி) காட்டப்பட்ட போது ஏழைத்தொழிலாளிகள் அவற்றை உணர்வுபூர்வமாக ரசித்தனர். தமிழகத்தில் இதன்நிலை தலைகீழாகும்.

4. 1985 இன்றுவரை

இந்தக் காலகட்டத்திற்கு பெயர் வன்முறை, பாலுணர்ச்சிக் கதைகள் காலம். (Violence and Sex oriented Stories Period) மிகைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் ஜோடிக்கப்பட்ட (Co-incidence) என்று சொல்லப்படும் 'காக்காய் உட்கார்ப் பணம் பழம் விழும்' நிகழ்ச்சிகள் அதிகம் காணப்படும், யதார்த்தத்துக்கு ஒவ்வாத, கலையை மண்ணாங்கட்டியாக்கும் படங்கள் வெளிவந்துள்ளன; வெளிவந்து கொண்டும் இருக்கின்றன. அதனால்தான் "சினிமா ரசனை" (1990) என்ற நூலின் முன்னுரையில் அம்ஷன் குமார் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

"நல்ல எடுத்துக் காட்டிற்கும் சீரிய ஆய்வுக்கும் உலகத் தரத்து படங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டும் என்னும் கட்டுப்பாட்டுடன் எழுதும்போது அந்தந்தகுறிக்கரிய படங்களில் ஒன்று கூட தமிழ்ப் படமாக இல்லாதிருப்பதற்கு நான் தமிழன் முறையில் வெட்கப்படுவதைத் தவிர வேறென்ன செய்ய முடியும்?"

கிற பரபரப்பான கேள்விகளுக்குப்பிறகு வந்திருக்கிற ரஜினியின் முத்து படத்திலும் அந்தக் கேள்வி தொடர்கிறது" (6-20, நவம்பர் 1995)

★ ஆனந்தவிகடன்:

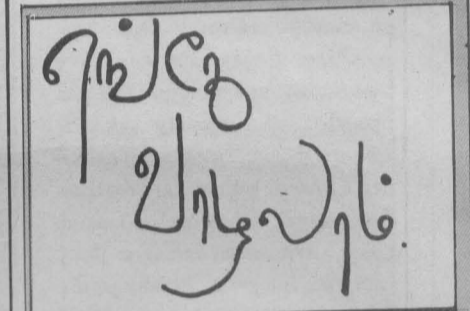
"முத்து!" பரபரப்பின் உச்சத்தில் வருகிறது.

இந்தத் தீபாவளிப்பின்பெரிய எண்டர்பெயின்பெண்ட் இது." (22-10-1995)

ஒரு சில பைத்தியக்காரத் தனங்களைத் தவிர, இப்படத்தில் பேசுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. நீட்சேயின் Superman போல, ரஜினியைக் காட்ட முனைகின்ற நோஞ்சான் தனங்களைத்தான் இப்படத்தில் தரிக்க முடிகின்றது.

ஆக, தமிழில் தனிமனிதனை மேன்மைப்படுத்தும், யதார்த்தமற்ற, போலி உணர்ச்சிகளை - செயல்களை வெளிப்படுத்தும் மெய்மையை மறந்து, வியாபார வெற்றியை உறுதிப்படுத்தும் படங்களே வெளிவருகின்றன. "கொச்சைத்தனம் மிக்க வர்த்தக சூதாடிகள் கையில் சினிமாக்கலை சிக்கியிருக்கும் வரை, நன்மையைக் காட்டிலும் தீமையே அதிகம்" என்கிற வெளிநின் வார்த்தைகள் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரில் நிஜவடிவத்தைப் பெற்றுள்ளன.

தமிழ்ச்சினிமா உலகில் மக்களின் கீழான உணர்வுகளைத்தூண்டி, போதையூட்டி, கனவில் சொர்க்கத்தைக் காட்டும் 'ஏமாற்று வித்தைகள்' தொடர்கின்றன. எனவே கார்லோஸ் மதத்தை அபிள் என்று கூறியதுபோல, தமிழ்ச்சினிமாவையும் அபிள் என்று கூறலாமா?

நானொரு பெண் எங்கே நான் வாழலாம்?

பெண்ணாய் இருப்பதனால் எனது வாழ்வு மூடப்பட வேண்டும். மிகுந்த பெண்மையுடன் கலாசாரத்தைப் பேணவும் வேண்டும். பயங்கர இரவில் பலாத்காரம் புரிந்தவனின் கருவையும் சுடக்க வேண்டும்.

எனது நெற்றியில் பொட்டு இருக்கிறது. நான் தமிழ் பேசுகிறேன் எனது பிறந்த மண் யாழ்ப்பாணம்! எந்தக் கணத்திலும் --

கேள்வியெழுவுயின்றியாரும் பிடிக்கலாம். அடித்து உதைக்கலாம். 'மனிதக் குண்டு' என்று முத்திரை குத்தப்படலாம்.

கொல்லலாம், எதுவும் செய்யலாம்!

எனது வாழ்வைத்தேடி வாழ்வதற்கொரு புகலிடம் தேடி உலகம் முழுவதும் அலைந்தேன். எனது தோல் கறுப்பென அருவருப்புடன் தெறித்த அவர்கள் பார்வையில் அறிந்தேன். முகமிழந்து தலைகுனிந்தேன்.

எனது முகம் மறைந்து போயிற்று. எனது வாழ்வு தொலைந்து போனது. பாலைவனத்திலும், உறைபனிக் குள் ளும், கோடை பெயிலிலும் வாழ்வின் சரத்தைத் தேடி இதயம் பலவீனமாகத் துடிக்கிறது.

மொழியைக் கடந்து இனங்களைக் கடந்து தேசங்களின் எல்லைகளைக் கடந்து மனித நேயத்தை ஸ்பரிசிக்கின்ற சமத்துவ வாழ்வை வாழ நான் விழைகிறேன்.

எங்கே நான் வாழலாம்?

செனாய்

பல்வேறு அழகியல் பரிமாணங்களைக் கொண்டது, சினிமா. சினிமாவின் ஊற்று விஞ்ஞானம்; அதன் பிரவாகம் கலை, பெளதீக, இரசாயன, விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகளின் கூட்டு சிருஷ்டியான சினிமா நுண்கலைகள், சாதாரணக் கலைகள் முதலான எல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொள்ளும் ஒரு Total Art ஆகும். அதனால்தான் ரஷ்யப் பட நெறியாளர் புடோவ்கின் (Pudoukin) சினிமாவை 'பல கலைகளின் ஒரு மித்தகலை' (Synthetic Art) என்று கூறினார். பார்வைக்கான கலை ஊடகமான சினிமா இன்று ஏழாம் கலையாக ஏற்கப்பட்டுள்ளது.

சினிமாக்கலை பிரெஞ்சு நாட்டைச் சேர்ந்த லூமியர் சகோதரர்களால் (Lumiere Brothers) 1895ல் உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், அது தனித்துவம் மிக்க கலையாக, பன்னிரண்டு ஆண்டுகளின் பின், அமெரிக்காவில் தான் பரிணமித்தது.

"சினிமா கோட்பாடு" என்ற நூலில் பேலா பெலஸ் (Bela Balazs; 1884-1949) சினிமாவின் பிறப்பு பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"ஒரு புதிய கலை தங்கள் கண்முன்னாலேயே பிறப்புதைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் அழகியல் வல்லுநர்களுக்கும், கலை வரலாற்றாசிரியர்களுக்கும், உளவியலாளர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டது. ஒரு கலையின் பிறந்த நான் நமக்கு தெரியுமென்றால் அது சினிமாவாகத்தான் இருக்கமுடியும். மற்ற கலைகளின் ஆரம்பம் எப்போது என்பது பழமைப் பண்படவங்களில் மறைந்து போன ஒன்று. இந்தக் கலைகளின் பிறப்பைச் சொல்லக்கூடிய மாயைகளும், ஏன் எவ்வாறு இந்தக் கலைகள் மட்டும் தோன்றின? மற்றக் கலைகள் ஏன் தோன்றவில்லை? அக் கலைகள் ஏன் எப்படி தங்களை உருவங்களை அடைந்தது? அவை எப்படி மனித குலத்தின் மிக முக்கிய வெளிப்பாடுகளைத் திகழ்த்தின போன்ற கேள்விகளுக்கு எந்தவிடையும் அளிக்கவில்லை... எந்த நிலையான மனித உணர்வு இத்தகைய கலைகளின் பிறப்புக்கு காரணமாக இருந்தது போன்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நமக்கு விடை தெரியாது. இந்த நிலையில் நமது அறிஞர்களுக்கு ஆதாரமாக இருப்பதெல்லாம் நிரூபணமற்ற கொள்கைகளும், சாதாரண சந்தேகங்களும் ஆகும்.

பல நூற்றாண்டுகளில் நமது சொந்தக் கண் கொண்டு பார்ப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் இதுவே முதன் முறை. கலாசார வரலாற்றிலேயே இது ஒரு மிக அரிய சந்தர்ப்பம் ஆகும். இப்புதிய வடிவம், நமது காலகட்டத்தில் நமது சமூகத்தில் தோன்றிய ஒரே ஒரு கலாச்சார வெளிப்பாடாகும்."

சினிமா ஒரு தொழில்; ஒரு வியாபாரம். அது பொருளாதாரக் காரணங்களாலேயே உருவாக முடியும். தொழில் நுட்பம், பண்பாடு

முதலானவையே சினிமாவை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளாகின்றன. ஆக, சினிமா தொழில் மயப்படுத்தப்பட்ட முதலாளித்துவ நாகரிகத்திலேயே உருவாகின்றது. ஆனாலும் சர்வதேச அளவில் அது ஒரு அழகியல் நுட்பம் மிகுந்த கலையாகவே வெளிக்கொணரப்படுகின்றது. அப்படித்தான் வெளிக்கொணரப்படவும் வேண்டும். ஏனெனில், அது ஒரு 'கலையாக' இருந்தால் மட்டுமே அதனை பிரக்கடூர்வமாய் இரசிக்கவும் ஏற்கவும் முடியும்.

திரைப்படம் 1896ல் இந்திய திரைகளில் மிழக்கமுற்றது. அதற்கடுத்த வருடங்களில் இந்தியாவில் சிறுபடங்கள் இந்தியர்களால் எடுக்கப்பட்டன. பாபா சாகேப் பால்கேவினால் தயாரிக்கப்பட்ட "ராஜா ஹரிச்சந்திரா" (1913) படமே இந்தியாவிலேயே இந்தியர் ஒருவரால் தயாரிக்கப்பட்ட முதல் முழுநீளக் கதையாகும். இந்தியாவின் முதல் பேசும் படமாக "ஆலம் ஆரா" (1931) பம்பாயில் வெளியானது. ஆனால், சினிமா ஒரு கலை என்பதை இந்தியா 1955ல் தான் தத்துவார்த்தமாய் உணர்ந்து கொண்டது. இவ்வருடத்தில் தான் சத்யஜித் ரேயின் "பதேர்பாஞ்சாவி" வெளியிடப்பட்டது. இதன் பின்னர் தான் சினிமா ஒரு கலையாக இந்தியாவில் பரவலாக அறியப்பட்டது.

தமிழகத்தில் 1916ல் நடராஜ முதலியார் "சீ சகவதம்" படத்தை வெளியிட்டார். ஆனால் முதல் தமிழ் பேசும் படம் "காளி தாஸ்" (1931) ஆகும். 1960ல் நீமாய் கோஷினால் உருவாக்கப்பட்ட "பாதை தெரியுது பார்" என்ற படம்தான் கலைத்தரமான முதல் தமிழ்ச் சினிமாப்படம் என்று குறிக்கப்படுகின்றது. "தமிழ்த் திரைப்பட வரலாறு" (1993) என்ற நூலில் முக்தா எம். சீனிவாசன் நான்கு காலகட்டமாக தமிழ்த்திரைப்படத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியை நோக்குகின்றார். அதனை மையப்படுத்தி, தமிழ்ச் சினிமாவின் பரிணாம வளர்ச்சி நான்கு காலகட்டமாக, இங்கு பிரிக்கப்பட்டு சுருக்கமாக நோக்கப்படுகின்றது.

1. 1931-1950 இந்தக் காலகட்டத்திற்குப் பெயர் புராண, இதிகாச மாயா ஜாலக் கதைகள் காலம். (Puranic Mythological and Folklore Period) காளிதாஸ் (1931), ஹரிச்சந்திரா (1932) பவளக்கொடி (1949) என்று ஏறத்தாழ 450 படங்கள் இவை வெறும் நாடகப்பாணித்தோற்றம் (Melo Dramatic Story) கொண்டவையாக இருந்தன.

2. 1951-1975 இயக்கப்பட்ட வளர்ச்சியைக்

